

wandelingen plaats bij nacht en ontijd, door rulle sneeuw en plassenden regen. Dit gebeurde als „Amintas” zijne „Elize” naar huis bracht, na te zamen een gezellig partijtje bij een zijner gemeenteleden te hebben bijgewoond. Dat waren gevaarlijke tochtjes.

Ze vertelt daarvan:

„Wij zworven door het woeste duin,  
 „’t Lantarentje in de hand, geleid door zijn geflonker,  
 „Soms blies de wind het lang gezweept lichtje uit  
 „En eensklaps stonden wij in het verwarrend donker.”

O foei, hoe griezelig! Geen wonder dat:

„Een kleine vrees bekleemde ons dan,  
 „Hoe wij het rechte spoor half tastend zouden vinden;  
 „Doch liefde gaf ons moed en *licht* en vroolijkheid,  
 „En bracht ons veilig aan de woning mijner vrienden.”

Gelukkig, dat Amor zoo gediensdig was, het verliefde paar als toortsdrager te willen voorgaan op „’t kronkelend duinpad,” waar de woeste zeewind guur en woedend op hen aanblied, terwijl de zee van ver geweldig dondrend raasde.”

Dat gaf ook nog wat gezelligheid, immers:

„De weg was meestal doods en stil;  
 „’t Was zeldzaam zelfs dat mensch of duinraaf ons ontmoette.”

Stil mocht het zijn, maar vreemd was het niet op een visschersdorp want (en wie zou zoo iets van de eerbare Elizabeth verwachten?)

„De klok sloeg dikwijls één bij onze laatste groete.”

Elizabeth keerde naar Velp terug, naar haar Villatje „Retraite”, vol warme liefde voor haar toekomstigen man, maar zonder eenige sympathie voor zijne woonplaats.

De zee, de duinstreek behaagden haar weinig, in een pastorie te wonen en „Domineesche” te worden, stond haar ook matig aan; ’t afscheid van haar geliefd Gelderland, van hare zuster, die „trouwe lotvriendin” en hare vele vrienden viel haar zwaar. Daarenboven moest ze haar Genie (waarmee ze niet precies bedoelde, wat wij er onder verstaan) nog eens flink de les lezen en voorhouden, haar in haar huwelijk toch vooral niet op ongelegen tijden te komen bezoeken, maar geschikte uren af te wachten, op poene van de deur gewezen te worden... Alles goed overwogen, vond ze het een „Offer der Liefde”, dat ze haar „jongeling” bracht, toen ze den huwelijksdag vaststelde; alleen de overweging, dat de eenzaamheid, haar vroeger zoo lief, zonder hem nu toch vervelend zou wezen en dat de tegenwoordigheid van „Amintas” een woestenij in een Eden kon omscheppen, troostte haar. Maar veel liever dan te Noordwijk met zijne kruidentuinen en waaievormig gesnoeide boomen,